

(א) נמלשון והאדם ידע וגו' בראשית ד' ער שם יע אשר לא ידעו אש עור שם כד ואש לא ידעה; (ב) [למנון עה-], (ג) [לש"ל עה-], (ד) [לש"ל עה-], (ה) קדושין ע"ו, (ו) ש"ס, (ז) כסדרים פ"א מ"ה, (ח) [קדושין ע"ו], (ט) [ש"ס], (י) [ע"כ לישנא אחרינא], (יא) [לש"ל עה-], (יב) [ע"כ לישנא אחרינא], (יג) [לש"ל עה-], (יד) [ע"כ לישנא אחרינא], (טו) [לש"ל עה-], (טז) [ע"כ לישנא אחרינא], (יז) [ע"כ לישנא אחרינא], (יח) [ע"כ לישנא אחרינא], (יט) [ע"כ לישנא אחרינא], (כ) [ע"כ לישנא אחרינא], (כא) [ע"כ לישנא אחרינא], (כב) [ע"כ לישנא אחרינא], (כג) [ע"כ לישנא אחרינא], (כד) [ע"כ לישנא אחרינא], (כה) [ע"כ לישנא אחרינא], (כו) [ע"כ לישנא אחרינא], (כז) [ע"כ לישנא אחרינא], (כח) [ע"כ לישנא אחרינא], (כט) [ע"כ לישנא אחרינא], (ל) [ע"כ לישנא אחרינא].

תורה אור השלם
 1. ובהן פי' יקרה נפש קצין כספו הוא יאכל בו וילדי ביתו הם יאכלו בלחמם: ויקרא כב יא

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הואיל ומחילה בלל. י"ב פ"י כשלא זה עליה לחת ששנה פטע דכא ע"ל ר"פ הענין: (ב) ד"ה דלית וכו' שאין אני יודע:

תוספות שנים

והכא כיון שהיא משמרת לביאה פסולה לא אכלה ור' אליעזר ור' שמעון לביאה פסולה אכלה ויפן דהניע זמני אכלו דקצין כספו הוא: (א) ודוחק הוא דקרי לקדושה קדושה קהל ולבשרות היתר כהונה. הלא לישנא דקדושה משמע כהונה כדלמרינן לעיל (ב.) איסור קדושה אלמנה לכ"ה ופ"ה לזון אחר דבת גר וגוירת ק"ה מיבעיא ליה ולבינה ר"י (אבל) כשרות דקהל ולא חלל אלעזר בן יעקב ופני מ"ח כשרות איתוספא זיה פירוש כהונה שאלמה משהר"ל ויקרא פירוש א"ח כשרות דקהל ע"ס היסור כהונה אכל בת גר וגוירת דלית בה כל כך (אבל) כשרות דקהל ולא קדושה לכהונה א"כ לא יקבלת קהל ומומרת לפטע דכא שם אמת היתר ללא בקדושתיה ק"ה ולא מיתסר עליו משום כהונה דאי בקדושתיה ק"ה אסורה ליה כדלמרינן דבת גר כבת חלל אליצא דר' אליעזר נמי כדקאמר דבת גר וגוירת לא משנא לכהונה או דלמא קדושה איתוספא זה כהונה דלמא משהר"ל יתר מנת גר וגוירת דמומרת לכהונה דקדושה לית בה להשנא לכהן מ"מ כשרות אית בה להיות ככלל קהל ואסורה בפטע דכא ולא אכלה בין בקדושתיה ק"ה בין לאו בקדושתיה ק"ה ורש"י פ"י דראשון עיקר:

מוסף רש"י

בת גר זכר. ואפילו משהר"ל, כבת חלל זכר. ופסולה לכהונה, אכל בת גוירת משהר"ל כהונה (קדושין ע"ו).

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

הא נמי אכלה. דקנין כספו היא ואוכלת דכר תורה ועד דנעיל לה דשויה חללה אכלה: **הכא אין לו להאכיל במקום אחר**. שאין לך אשה שמומרת לו: **בזה גרים**. דקסבר קהל גרים לא אקרי קהל ואין בכלל לא יצא פטע דכא ונושאה צהירא ומאכילה תרומה: **והא צעי מיניה ר' יוחנן מרבי אושעיא**.

לקמן שזמעתין ולא פשיט ליה אי מאכילה בתרומה או לא: **איסמרי**. לשנויי קושין אמת: **הואיל ומאכילה** (א) **בלא ידעה**. היה נשוי כהן אשה ואוכלת בתרומה ונעשה פטע דכא וצא עליה לא תאכל בתרומה דשויה חללה דנבעלה לפסול לה ואם לא ידעה משנעשה פטע דכא הרי זו אוכלת משנה היא צפ' הערל (לקמן ע.).

אלמא מנינו פטע דכא כהן מאכיל במקום אחר הלכך בקדושי עבירה נמי מאכיל כל זמן שלא עשה חללה: **שכבר אכלה**. כשהוא צריח: **דלית ליה פתרי**. שאין (א) יודע לפרשה: **למאן אי לר' יהודה כו'**. הש"ס הוא דקא צעי לה ומפרש הואיל עד סיפא ופטעה אכל ר' אושעיא לא פשט זה מידי כדאמרן לעיל הא צעא מיניה כו': ואית דמפרשי **דלית ליה פתרי**. אינה צריכה לפרש דלמאן קצעי לה אי לר' יהודה כו'. ושבוש הוא מפני פשט ליה ואם כן דרבי אושעיא קאמר לה לכולה מילתא הא פטעה במקום אחר ועוד דקניס ואילו לפרושי דלא צריכה ליה למיבעיא לן וקא נסיב כסיפא תא שמע אלמא צריכה רבא: **צין בקדושתיה קאי כו'**. לקמן בפרק הערל (דף ע"ו). מיבעיא לן כהן פטע דכא מהו בגוירת בקדושתיה קאי ואסור כו' והכא צין בקדושתיה קאי כהן הנעשה פטע דכא צין בקדושתיה קאי ואסור כהן כהן פטע דכא צין בקדושתיה קאי ואינו מוחה מלשנא אשה פגומה לא אכלה: **אי בקדושתיה קאי לא אכלה דהא אמר מר צב גר זכר כבת חלל זכר**. וצת חלל פסולה לכהונה בפרק עשרה יוחסין (א) ויפין דבקדושתיה קאי לא אכלה דלמרינן הרי זו פסולה לו ועשה חללה חללה צביאמו: **ואי לאו בקדושתיה קאי**. ואינה אסורה לו משום קדושתיה כהן אפי' הכי לא אכלה שאסורה לו משום פטע דכא דהאמרת קהל גרים איקרי קהל. פלוגתא דר' יהודה ור' יוסי בפרק עשרה יוחסין (א): **אליצא דהאי טנא**. קמיבעיא ליה לר' יוחנן וכגון דלמא משהר"ל: **כשרות איתוספא זה**. וראויה לכהונה ולאו קדושה ולאקרוי קהל ומומרת לפטע דכא ואוכלת ממנה נפשך דאי נמי בקדושתיה קאי הרי זו מומרת לו ומשום פטע דכא לא מיתסר זה דהא לא איקרי קהל: **או דלמא קדושה נמי איתוספא זה**. וקהל איקרי ואסורה לפטע דכא ולא אכלה (א): לישנא אחרינא מפי המורה **זה גר וגוירת קמיבעיא ליה**. אליצא דרז"ל מפי כשרות איתוספא זה לא אכלה שמומרת לפטע דכא והאי לאו בקדושה קאי דמיתסר עליה משום כהונה: **או דלמא קדושה איתוספא זה**. לישנא לכהונה והך דאין אמה משהר"ל נהי דקדושה לית בה כשרות מיהא אית זה וכלל קהל היא ואסורה לפטע דכא ולא אכלה ולשון ראשון נראה עיקר (א): **לרבי יוסי**. לא אינטרין נפש יתירא כדאמר לעיל דממנה נפשך אכלה:

יש

נו.

והא בעא רבי יוחנן מר' אושעיא ולא פשיט ליה. מדרבי אושעיא דרבי יוחנן מר' אושעיא פריך ומימה דלקמן מסקינן דרבי יוחנן צעי אליצא דר' אליעזר בן יעקב אכל אליצא דר' אלעזר ור' שמעון אפסר דמאכיל צבת גרים דר"ש משכיר גוירת פחותה מצת ג' לכהן ולמאן סבר נמי דקהל גרים לא מיקרי קהל ומימו דקונטרס פי' דכולה סוגיא דהש"ס מסיק לה אכל ר' אושעיא לא פשט מידי: **אב"י אמר הווא"ר ומאביצא בלא ידעה**. אמרה דכלא ידעה גופה אמאי מאכיל לא ציי דמשתמרת לביאה פסולה היא וטעמא שכבר אכלה לית ליה לא ציי דקאמר בסמוך ורבא נמי היכי קאמר שאני התם שכבר אכלה הא אליצא דרבי (א) אליעזר קיימא הכא ורבי (א) אליעזר אית ליה צהערל (לקמן עה). שכבר אכלה לא חמרינן אהיהא ממנית' גופה ללא ידעה דקאמר מאן תנא משתמרת לביאה פסולה דאורייתא אכלה אמר ר' אלעזר במחלוקת שניה ור' אלעזר ור' שמעון היא ורבי יוחנן אמר אפילו מימא רבי מאיר שאני התם שכבר אכלה ויש לומר דטעמא שכבר אכלה מהני לכ"ע לענין זה שאוכלת לרבי אלעזר ור' שמעון ואע"פ שאין מאכיל במקום אחר ולא פליג ר"א ורבי יוחנן אלף במאי דקאמר ר' יוחנן דאכלת אפי' לרבי מאיר מטעם שכבר אכלה דלא חשיבא משתמרת לביאה פסולה כיון דמחילת אכילתה הו' נישואי כשרות והו' חליוו כהן קיימין ועומדין עדיין שתכלה מתחן ומימי אצין אפטע דכא שקיזש דחשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון שמאכיל בלא ידעה ורבא סבר דלא חשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון דאין מאכיל התם על ידי מעשה של עכשווי אלף ע"י שכבר אכלה: **אתא גברא רבה אחרינא ובעא מיניה מילתא** **אחרינא**. כלן משמע שהיה ר"ל גדול כשצא לפני רבי יוחנן כמו שפירש ר"ת צ"מ (דף פד. ד"ה א) שהיה לומד תורה לפני ר' אושעיא רבו של רבי יוחנן. ונע"ע מוס' עירובין סה: ד"ה ר"ל: **וְאִי לָאו בְּקִדּוּשְׁתִּיהָ קָאִי לָא אֲבִיחָה דְהָא אֲמַר קְהָל גְּרָמִים אִיקְרִי קְהָל**. מימה דהוה ליה למימר צין בקדושתיה קאי צין לא אכלה מהני מרי טעמי דבת גר זכר כבת חלל זכר ועוד דקהל גרים איקרי קהל דהא אפילו לא בקדושתיה קאי לא אכלה נמי מטעם דבת גר זכר כבת חלל זכר דהרי היא כחללה וחללה אינה אוכלת בתרומה כדמוכח בפרק צמרא דקדושין (דף ע"ו). ואי הוה טעמא דר' יהודה צבת גר זכר משום דכתיב מזרע ישראל כדמוכח התם הוה מלי למימר דלא הויה ממש כחללה אלף דוקא לישנא לכהונה אכל התם משמע דעיקר טעמא דרבי יהודה מק"ו ומה חלל צבת מטיפה כשרה כו' ולפי זה אית לן לשויה כחללה לגמרי: **דְהָא אֲמַר אֶפְרָיִם גַּר שֶׁנִּשְׂא גִּוּרָתָא בְּתוּ בְּשֶׂרָה לְבַהּוֹנָה**. אכתי כרין לטעמא דאית ליה קהל גרים לא אקרי קהל ולא חש להוציא ללא נטר עד דקאמר אי לאו בקדושתיה קאי אכלה כו' דאי לא קאי סגי לה צטעס דקהל גרים לא איקרי קהל למדיה:

חב"י גרסינן דתנן רבי אליעזר בן יעקב אומר אשה בת גרים כו'. דמשנה היא במסכת ציבורים (פ"א משנה ה) ולא קשיא דלא מייתי מתניין דפרק צמרא דקדושין (דף ע"ו). דהך נמי משנה היא:

**עין משפט
נר מצוה**

לח א מ"י פט"ו מהל' איסורי ביאה הל' ז סמג לזון מה טו"ש: פ"ה"ע סימן ד סעיף כב: לב ב מ"י שם פ"ט הל' ז סמג לזון קנב טו"ש"ע שם סימן ז סעיף כב: ג ג מ"י פ"ו מהל' תרומות הלכה יג:

תוס' חד מקמאי

באנו למחלוקת ר"ת ור"ש ור"א לר"מ דאמר משמרת לביאה פסולה לא אכלה הא נמי לא אכלה לר"א ור"ש אכלה. ממאי דלמא אב"י אמר ר"א ורבי שמעון אלא היכא דיש לו להאכיל במקום אחר אבל פטע דכא דאין לו להאכיל במקום אחר לא. אב"י אמר הוואיל ומאכיל בלא ידעה. פירוש אליצא דר"א ור"ש אב"י אליצא דר"מ אינו מאכיל בלא ידעה שהרי משתמרת לביאה פסולה. רבא אמר הוואיל ומאכיל בשפותחיו ועבדיו. רבא אמר ככאבי שאני התם שבוך אכלה פירוש אפילו לר"מ אכלה משום טעמא שבכר אכלה וחכי איתא ב' הפרל: בעא מניה רבי יוחנן מר' אושעיא פטע דכא כהן שנשא בת גרים מהו שתאכל בתרומה ואסיקנא אליצא דרבי יוסי דקילי כותיה בין בקדושתיה קאי בין לאו בקדושתיה קאי אכלה. דהא אמר גר שנשא גוירת בתו כשרה לכהונה ואי לאו בקדושתיה קאי [אבל] דהא אמר קהל גרים לא אקרי קהל ור' יוחנן דקא מיבעיא ליה אליצא דרבי"י קמיבעיא ליה דאמר אשה בת גרים לא תנישא לכהונה עד שתאמה משהר"ל וקמיבעיא ליה כשרות איתוספא בה ואכלה או דלמא קדושה איתוספא בה ולא אכלה רב"י נמי ס"ל כר' יוסי בהא דקהל גרים לא איקרי קהל וקמיבעיא ליה כשאמו משהר"ל לוחדה כשרות כהן ששכרה לכהונה ולא קדושה וכשם שאם אין אמה משהר"ל לא איקרי קהל כך כשאמה משהר"ל לא דלמא קדושה איתוספא בה ולא אכלה או דלמא קדושה איתוספא בה למשרי"א לכהונה אבל לאקרוי קהל אע"פ שאין אמו משהר"ל איקרי קהל ואסורה לפטע דכא:

בא א מיי' פיו מהל' תרומות הלכה כא': **בב** ב מיי' פיו מהל' ארבות הלכה כי טושי' אה"ע סיון ל שפי' א': **בג** ג טושי' שם סיון קסו ספי' ד': **בוד** ד מיי' פיו מהל' אסורי ביאה ה"ב': **בוה** ה מיי' פיו מהל' מעטמה משכב ומנשך הלכה ג': **בוו** ו מיי' פיו מהל' מרומת הל' ג': **בוז** ז מיי' פיו מהל' אסורי ביאה הלכה ג' פייט' אסורי טושי' אה"ע פ"ו ספי' ט' ופי' ספי' יב':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רב אמר רבבה"ג שייבא פירבא בראשחון בפ' קמא דמחזות. עיין בב"מ דף מב ע"א מ"ה"ה אמר: ד"ה נשאת לכהן וכו' ואיבא ליהושע לספחון וכו'. עיין לקמן דף עב ע"א מ"ה"ה מנחות:

תוספות ישנים

א) ותיבה מאי קאמר אבל חופה ללא קנה לז' חלה פ"ה דלכהו סברי כרב הונא דחופה קונה וז"ל דגרסינן אבל חופה לא קנה לז' חלה דלי"מ ור"ל אבל חופה לא קנה לז' חופה לא קונה דכשרות קונה ואי' ולשמואל למה לי קרא לומר מעטמה הוא לאשמו כשרה ואינו מנאח לאשמו פסולה פשעה שיהי איה אשמו וז"ל דלחופה אחר ביאה אנטרין קרא דהא שמואל נמי מודה דיש ביאה לפסולת ודאי'ה דכרי דמיית לקמן מיובת'ה לשמואל מניהא דלחמן אמן וקאמר אלא דקני לז' כשהיא ארוסה ומסתמרא וקא משקה לה כשהיא נשואה משמה דכתיב אל' קשה לשמואל ודאמי' הלא אינה שמה אס אף ביאה לפסולה אלא וז"ל שמואל נמי מודה דיש ביאה: **ב**) וקשה לקמן דמייתי דאמרה אמן של' סמי' וכו' ותמוי אלא דקני לז' כשהיא ארוסה וכו' ויש י' חופה לפסולת ומי' חופה סמי'ה'ה לזכ לשי' דהתם לאחר קדושין איירי דהא קאמר'ה של' שמי' ארוסה ור"ל דמי' מימי' שפיר דקיון המשותף חופה עס הקדושה לנשואה חופה לזכ' שמה'ה נקרא'ה אשמו עיין שפעתה הקדושה ור"ל והי'ה איש' את אשמו וס' חופה קונה כ"כ שילת שמי' ארוסה שהיא כפסולה ודמיו'ה כמק א"כ חופה בלא קדושין נמי חופה'ה נשא ונראה לר"י דלזכ' אפי' דיש חופה לפסולת מ"מ אינו מעטמה לה חופה'ה ר"מ ור"ש ור"א עד ודלמה לא היא ע"כ לא קאמר ר"י אלא בקדושין דקני לה אבל חופה דלא קנה לה. אלא'ה בחופה בלא קדושין עסקין והפירוש הנכון בחופה דאחר קדושין איירי וכן שנפצע אחר קדושין ונכנסת לחופה לאחר שנפצע. ומסתברא כיון דק"ל הלכתא כרב באיסור ורב ששת נמי קאי כוותיה הלכתא כרב ואף על גב דרבנן דפליגי עליה דר"י בן ברוקה סבירא להו אין חופה לפסולת אפילו הכי הלכתא כרב ורב ששת הלכך כהנה שנכנסה לחופה עם פסול לה אפי"ם שלא נבעלה כמי שנבעלה דמי ונפסלה מלאכול בתרומה ובהלה:

תוס' חדר מוקמאי

גרסי' בפ' שערות ויחסי' בא ליטלך מורי'ן לו כראב"י אבל אין מוציאין מידו רבי יוסי:
אתמר רב אמר יש חופה לפסולתו ושמואל אמר אין חופה לפסולתו.
פירוש חופה בלא קדושין והכי משמע לקמן דאמר רבי בר חמא יש חופה לפסולתו באנו למחלווקת ר"מ ור"ש ור"א עד ודלמה לא היא ע"כ לא קאמר

ר"י אלא בקדושין דקני לה אבל חופה דלא קנה לה. אלא'ה בחופה בלא קדושין עסקין והפירוש הנכון בחופה דאחר קדושין איירי וכן שנפצע אחר קדושין ונכנסת לחופה לאחר שנפצע. ומסתברא כיון דק"ל הלכתא כרב באיסור ורב ששת נמי קאי כוותיה הלכתא כרב ואף על גב דרבנן דפליגי עליה דר"י בן ברוקה סבירא להו אין חופה לפסולתו אפילו הכי הלכתא כרב ורב ששת הלכך כהנה שנכנסה לחופה עם פסול לה אפי"ם שלא נבעלה כמי שנבעלה דמי ונפסלה מלאכול בתרומה ובהלה:

האם וכל'ה כמשכבה של נדה עטמה אלא לעטמ' אולנין ומשקין כעליוו של זכ' (פדושין פ') שבעול נדה מעטמ' משכב התחתון משום מעטמ' אולנין ומשקין כעליוו של זכ' וכל'ה כמשכבה. אלא הרי הוא כעליוו של זכ' בנדה שגישה על גבי זכור, שאינו אלא ראשון לעטמה אדם וכל'ה אלא אולנין ומשקין. ומקרא'ה לייפין לה התם (סנהדרין פ"ג) אכל פחותה כבת שלש הנה עליה כגויה'ה אינו כבעול נדה אלא כגויע נדה והן משכבו מעטמ' אפילו אולנין ומשקין אפילו נגע זו, דגויע נדה אינו אלא ראשון לעטמה ואינו מעטמ' כל'ה ואפילו נגע, ור"ש דאינו מעטמ' משכב בלא נגיעה (שם פ"ט). הוסיף בעמוד הבא.

רב אמר יש חופה לפסולתו. נראה לר"י לפרש לפי שיטת הקונטרס דפליגי בחופה בלא כסף דרב ושמואל סברי כרב הונא דאית ליה זריש קדושין (דף ה.) דחופה קונה וקאמר רב דכי היכי דקנו קידושי חופה ככשרות הכא נמי קני כפסולות ועדיפא מקידושי כסף דאפי' ר"א ור"ש דלמרי קידושי כסף

לא פסלי בחופה דקרוזה לביאה מודו כדקאמרנין זדיוחיא דמילתא דרמי בר חמא ולא שייך כולן דיו דהא דמשתמרת לביאה פסולה דאורייתא לא אכלה מדרבנן והחמירו חכמים בחופה יותר לפי שקרוזה לביאה וטעמא דרב משום דסבר דכפסולות נמי שייך שארו וכי היכי דקרינן בה שארו על ידי חופה שאחר קידושין לשיייה נשואה לענין השקאת סוטה דבעינן תתא אישך דהיינו נשואה ולענין גערה המאורסה לאפקי'הי מסקילה לחנק קנייה נמי בלא כסף לשיייה ארוסה ושמואל אמר אין חופה לפסולות דחופה לא מהני אלא בכשרות דחופה קירוז ביאה הוא ולא מהיניא אלא כראיות לביאה אכל כפסולות שאחר לראיות לביאה לא

וחופה דלאחר קידושין נמי לא מהיניא כפסולות לשמואל א) דלא שייך זהו שארות וקירוז ביאה מדמייתי מההוא של' שמי' ארוסה כו' כשיינמ' לרב דמיירי בחופה שאחר הקידושין ורמי בר חמא דקאמר דיש חופה לפסולות זלמו למחלוקת כו' פליגי אדרב ושמואל ואתא למימר דליתיה לרב דפסל לכו'לי עלמא וליתא דשמואל דאמר לכו'לי עלמא לא פסלה אלא כי היכי דפליגי בקידושין ה"ג פליגי בחופה כן זריך לפרש לפי שיטת הקונטרס ב) ולא רצה לפרש דאיירי בחופה שאחר הקידושין דא"כ לא מני' שמואל למימר לכו'לי עלמא לא פסלה דהא פסולה וקיימא משעת קידושין לר' מאיר ואין לפרש בחופה שאחר קידושין וכגון שלא היה הפסול כשעת קידושין כגון שנעשה פלוט דכא אחר הקידושין או כגון גדול שקידש קטנה וצגרה תחתיו דככהאי גוונא נמי מיפסלא כדמוכח דבעיא דלקמן (דף עב.) ככהן שקידש קטנה וצגרה תחתיו לפירוש ר"י (שם ד"ה מהו) וממאי דאמר בהערל (לקמן עה.) דאפי' לרבי יוחנן דמוקי דמתניתין דאס לא ידעה אפילו כר"מ משמע דוקא כגשואה שכבר אכלה אבל ארוסה רמי בר חמא ר'הא דהתם צבת ישראל מיירי שריאה אכלת אלא מחמו ולכך לא תתחיל לאכול על ידי נישואין פסולין אבל בת כהן לכהן איכא למימר כיון דאכלה מקודם אכלת נמי לאחר שנפצע אלא מקסבר נמי לארקי' בארוסה שכבר נשואה כהבעת זמן רבועים ראשונה וכו' יוחנן דאמר איכא דכבר אכלה דלא מפסלא משום שימור ביאה פסולה לר"מ דדוחק להעמיד פלוגתא כמשנה ראשונה ועוד דמשמע דאיירי רב ושמואל כפסולות דמתני' אלמנה לכהן גדול גרושה וחלו'ה לכהן הדיוט וקשיא לר"י על פירוש הקונטרס דלישנא דקאמר רמי בר חמא לר"מ דאמר קידושין פסלי חופה נמי פסלה משמע דאיירי בחופה שאחר קידושין דאי בחופה בלא כסף הא חופה נמי קידושין היא ולא הוה ליה למימר סתם קידושין אלא כסף ושטר ועוד הקשה ר"ת דלפירוש הקונטרס אמו רב ושמואל דלא כהלכה דלא קיימא לן כרב הונא מדאמר זריש קידושין (דף ג. א. וס.) מניינא דרישא למעוטי חופה ולרב הונא דאמר חופה קונה למעוטי מאי קאמר נמי בגמרא התם (דף ה.) ורב הונא כסף באישות לא אשכחן כו' משמע דאין הלכה כמותו ועוד הקשה ה"ר י"ט מיוני דלשמואל דאמר אין חופה לפסולות אבל לכשרות יש חופה אפומאי הא רב הונא יליך דחופה קונה מהלך השוה לכסף ושטר וקשיא דהשתא איכא למפרך מה לאכד השוה כפי קוני' כפסולות תאמר בחופה שאחר שנפלמד שקונה אף קונה כפסולות (דף עב.) ואי גוונא שייבא פירכא כדאשכחן דפרק קמא דמנחות (דף א.) גבי טריפה לגבוה וצבצא קמא (דף מ.) גבי שור האינטרדין ואין לומר דלא חשיבא פירכא משום דחופה כפסולות אינה קרויה חופה דמכל מקום פירכא היא כדפריך התם מה לכסף שכן פודין זו הקדשות ומעשר שני תאמר דביאה כו' ונראה לר"י כפירוש ר"ת דבחופה שאחר קידושין איירי רב ושמואל ואנתאלמנה או נתגרשה דמתניתין קיימי רב אמר יש חופה לפסולות ואס נתאלמנו או נתגרשו אחר חופה פסולות לכו'לי עלמא כיון דיש חופה וחופה חשיבא כביאה לפסול' חופה'ה אמו רב ושמואל דלא כהלכה והוי נתאלמנו או נתגרשו מן האידידוסי' דכשרות אפילו לר"מ והא דלא קבעי ליה אמתניתין דנתאלמנו או נתגרשו משום דאלפולוגתא דר"מ ור"א ור"ש קיימא והא דאמר רמי בר חמא לרבי מאיר דאמר קידושין פסלי ה"פ כיון שמחמיר כל כך דאפי' בקידושין לא אכלה כמו כן חמירי בחופה כגמיאלמנה או נתגרשה שמהלך לעולם וכו' ולפירוש נמי רמי בר חמא פליג אדרב ושמואל: **אמר** רשומאל' ומודה כו' אמרי' **אבא**. לא כמו שפירש כגונטרס לשון כשיבות אלא לא הוי כביאת שן רב דפירש דבעי' אלא דלאמרנין כצרכות (דף מ.) אילו מיירו ארדליא וגוחליא לאבא ורב כהנא דלמנר (שם דף כ.) דמי פומיה דאבא דכלא טעיס דבשילא ובראשי'ה בגו (חולין קלג.) נמי אמר מאן ריש סידרא צבצל אמר ליה אבא אריכא וקאת קשיא על רב כהנא שהיה תלמידו של רב היאך היה קורא לרב בשמו ובחלק (פסאדרין ק.) אמר מפני מה נענש גחוי מפני שקרא רבו בשמו ושמו' משום דרב כהנא תלמיד חזר דרב הוה דלאמרנין דפרק אחד דיני ממונות (שם לו.) כגון רב כהנא ורב אסי דלגמריה דרב הוו זריי' ולכשריה דרב לא הוו זריי' ובסוף צבא קמא (דף קפ.) נמי אמר דשיייה רבי יוחנן כל ספיקי דהוו ליה: **ו' וחייבינן ע'יה משום אשת איש**. פירוש אס קבל בה אביה קידושין ותימה דלמאי אינטרין למתני דמסיפא משעינן לה דקתי ואס צא עליה אחד מכל העריות מומתין על ידה ואשת איש בכלל כדמוכח דפרק זן סורר ומורה (פסאדרין דף סט. וס.) ואפילו בהמה בכלל כדמוכח דפרק ארבע מיתות (שם נה.) וס.) כשמעתא דתתלה קולן ונראה לר"י דקאי ואס צא עליה יבס קנאה וקמ"ל דקנאה קנין גמור מדאורייתא ולא הוי כביאת שן לשע דקתי בההיא משנה (גדה מה.) דהתם לא קנה אלא מדרבנן כדלאמרנין (שם) עשו ביאת זן תשע כמאמר בגדול דממעטינן לה מדאורייתא דפרק ארבע מיתות (פסאדרין דף נב.) ודפרק קמא דקידושין (דף יט.) מאשר ינאף את אשת איש פרט לאשת קטן וקשה דצ"ן סורר (פסאדרין סט.) דייק מינה שהולכין דדיני נפשות אחר הרוב דאי לא אולנין ייחוש דלמא אילונית היא ודעתמ' דהכי לא קדיש ולהאי פירושא דקאי אאס צא עליה יבס אמאי פריך ייחוש דלמא דעתמ' דהכי לא קדיש היינו אחיו הראשון וינטרך לומר והאי נמי דעתמ' דהכי לא יבס ה"ל למיפרך טפי ייחוש דלמא דעתמ' דהכי קדיש אחיו הראשון דשוב אינה אשת יבס או ה"ל להקשות כסתם ייחוש דלמא אילונית היא ובכל ענין זין אדעתמ' דהכי קדיש אחיו הראשון או לא קדיש אינה אשת יבס וי"ל דנקט אדעתמ' דהכי לא קדיש משום דמסיפא נמי צעי למיפרך ואס צא עליה אחד מכל העריות כו' דמרישא היה יודע דמני' לשנוי מאי חייבין דקתי קרבן כדמשיני ליה ופריך לה מומתין קמתי ומכא זה הקשה בתחלה ומשיני דקבלה עליוה פירוש כסיפא אכל כרישא לעולם ז"ל מ' מאי חייבין דקתי קרבן דהתם לא מהני מידי מנה שקבלה עילוה כדפירשנו ויב"ז"ה פירש דלאנטרין וחייב עליה משום אשת איש דאי לאו דקמתי לה הוה מוקמינן ואס צא עליה אחד מכל העריות דוקא דעריות ולא כבהמה אכל השתא דקמתי וחייב עליה משום אשת איש והוא הדין כל העריות מו לא אינטרין סיפא אלא משום בהמה ומכא זה דייק דפרק ד' מיתות (שם דף נה.) דכל העריות אפילו בהמה תדע דכסיפא גבי זן תשע קמתי כל העריות שבתורה מומתין על ידו ואפילו הכי קמתי ונסקלת בהמה על ידו אלמא לא הוי בהמה בכלל כל העריות: **נשאת לבנה אובלת בתרומה**. אכל פחותה מנת ג' כיון דלאו צת ביאה היא לא צדיק לה * ואיכא למנשא למספון א, וגם חזר ומשלחה לצית אביה ולהכי לא אכלה: **דהני**

יש חופה לפסולות. כהן גדול שהכניס אלמנה בת כהן לחופה ולא בא עליה ומעיקרה נמי לא קידשה אפילו הכי פסלה ממתומה דכי נשא דחופה ככניסת בעילה דמיא: **ומודה לי אבא**. משום דקשיש מיניה קרי ליה אבא כמו לשון נשאי ורבי: **הואיל ואין לה ביאה**. אין ביאתה פוסלתה ממתומת אביה אין

איש חופה לפסולות ושמואל אמר אין חופה לפסולות אמר שמואל ומודה לי אבא בתינוקת פחותה מבת שלש שנים ויום אחד הואיל ואין לה ביאה אין לה חופה אמר רבא אף אגן נמי תנינא ^בבת שלש שנים ויום אחד מתקדשת בביאה יואם בא עליה יבם קנאה י'וחיבין עליה משום אשת איש י'וממטמאה את בועלה למבוא משכב תחתון כעליון י'נשאת לכהן אוכלת בתרומה י'בא עליה אחד מכל הפסולין פסלה בת שלש שנים ויום אחד הוא דמפסלה בביאה מפסלה בחופה הא פחותה מבת שלש שנים ויום אחד דלא מפסלה בביאה לא מפסלה נמי בחופה שמע מינה אמר רמי בר חמא יש חופה לפסולות באנו למחלווקת רבי מאיר ורבי אלעזר ורבי שמעון

לרבי **לרב** דמיירי בחופה שאחר הקידושין ורמי בר חמא דקאמר דיש חופה לפסולות זלמו למחלוקת כו' פליגי אדרב ושמואל ואתא למימר דליתיה לרב דפסל לכו'לי עלמא וליתא דשמואל דאמר לכו'לי עלמא לא פסלה אלא כי היכי דפליגי בקידושין ה"ג פליגי בחופה כן זריך לפרש לפי שיטת הקונטרס ב) ולא רצה לפרש דאיירי בחופה שאחר הקידושין דא"כ לא מני' שמואל למימר לכו'לי עלמא לא פסלה דהא פסולה וקיימא משעת קידושין לר' מאיר ואין לפרש בחופה שאחר קידושין וכגון שלא היה הפסול כשעת קידושין כגון שנעשה פלוט דכא אחר הקידושין או כגון גדול שקידש קטנה וצגרה תחתיו דככהאי גוונא נמי מיפסלא כדמוכח דבעיא דלקמן (דף עב.) ככהן שקידש קטנה וצגרה תחתיו לפירוש ר"י (שם ד"ה מהו) וממאי דאמר בהערל (לקמן עה.) דאפי' לרבי יוחנן דמוקי דמתניתין דאס לא ידעה אפילו כר"מ משמע דוקא כגשואה שכבר אכלה אבל ארוסה רמי בר חמא ר'הא דהתם צבת ישראל מיירי שריאה אכלת אלא מחמו ולכך לא תתחיל לאכול על ידי נישואין פסולין אבל בת כהן לכהן איכא למימר כיון דאכלה מקודם אכלת נמי לאחר שנפצע אלא מקסבר נמי לארקי' בארוסה שכבר נשואה כהבעת זמן רבועים ראשונה וכו' יוחנן דאמר איכא דכבר אכלה דלא מפסלא משום שימור ביאה פסולה לר"מ דדוחק להעמיד פלוגתא כמשנה ראשונה ועוד דמשמע דאיירי רב ושמואל כפסולות דמתני' אלמנה לכהן גדול גרושה וחלו'ה לכהן הדיוט וקשיא לר"י על פירוש הקונטרס דלישנא דקאמר רמי בר חמא לר"מ דאמר קידושין פסלי חופה נמי פסלה משמע דאיירי בחופה שאחר קידושין דאי בחופה בלא כסף הא חופה נמי קידושין היא ולא הוה ליה למימר סתם קידושין אלא כסף ושטר ועוד הקשה ר"ת דלפירוש הקונטרס אמו רב ושמואל דלא כהלכה דלא קיימא לן כרב הונא מדאמר זריש קידושין (דף ג. א. וס.) מניינא דרישא למעוטי חופה ולרב הונא דאמר חופה קונה למעוטי מאי קאמר נמי בגמרא התם (דף ה.) ורב הונא כסף באישות לא אשכחן כו' משמע דאין הלכה כמותו ועוד הקשה ה"ר י"ט מיוני דלשמואל דאמר אין חופה לפסולות אבל לכשרות יש חופה אפומאי הא רב הונא יליך דחופה קונה מהלך השוה לכסף ושטר וקשיא דהשתא איכא למפרך מה לאכד השוה כפי קוני' כפסולות תאמר בחופה שאחר שנפלמד שקונה אף קונה כפסולות (דף עב.) ואי גוונא שייבא פירכא כדאשכחן דפרק קמא דמנחות (דף א.) גבי טריפה לגבוה וצבצא קמא (דף מ.) גבי שור האינטרדין ואין לומר דלא חשיבא פירכא משום דחופה כפסולות אינה קרויה חופה דמכל מקום פירכא היא כדפריך התם מה לכסף שכן פודין זו הקדשות ומעשר שני תאמר דביאה כו' ונראה לר"י כפירוש ר"ת דבחופה שאחר קידושין איירי רב ושמואל ואנתאלמנה או נתגרשה דמתניתין קיימי רב אמר יש חופה לפסולות ואס נתאלמנו או נתגרשו מן האידידוסי' דכשרות אפילו לר"מ והא דלא קבעי ליה אמתניתין דנתאלמנו או נתגרשו משום דאלפולוגתא דר"מ ור"א ור"ש קיימא והא דאמר רמי בר חמא לרבי מאיר דאמר קידושין פסלי ה"פ כיון שמחמיר כל כך דאפי' בקידושין לא אכלה כמו כן חמירי בחופה כגמיאלמנה או נתגרשה שמהלך לעולם וכו' ולפירוש נמי רמי בר חמא פליג אדרב ושמואל: **אמר** רשומאל' ומודה כו' אמרי' **אבא**. לא כמו שפירש כגונטרס לשון כשיבות אלא לא הוי כביאת שן רב דפירש דבעי' אלא דלאמרנין כצרכות (דף מ.) אילו מיירו ארדליא וגוחליא לאבא ורב כהנא דלמנר (שם דף כ.) דמי פומיה דאבא דכלא טעיס דבשילא ובראשי'ה בגו (חולין קלג.) נמי אמר מאן ריש סידרא צבצל אמר ליה אבא אריכא וקאת קשיא על רב כהנא שהיה תלמידו של רב היאך היה קורא לרב בשמו ובחלק (פסאדרין ק.) אמר מפני מה נענש גחוי מפני שקרא רבו בשמו ושמו' משום דרב כהנא תלמיד חזר דרב הוה דלאמרנין דפרק אחד דיני ממונות (שם לו.) כגון רב כהנא ורב אסי דלגמריה דרב הוו זריי' ולכשריה דרב לא הוו זריי' ובסוף צבא קמא (דף קפ.) נמי אמר דשיייה רבי יוחנן כל ספיקי דהוו ליה: **ו' וחייבינן ע'יה משום אשת איש**. פירוש אס קבל בה אביה קידושין ותימה דלמאי אינטרין למתני דמסיפא משעינן לה דקתי ואס צא עליה אחד מכל העריות מומתין על ידה ואשת איש בכלל כדמוכח דפרק זן סורר ומורה (פסאדרין דף סט. וס.) ואפילו בהמה בכלל כדמוכח דפרק ארבע מיתות (שם נה.) וס.) כשמעתא דתתלה קולן ונראה לר"י דקאי ואס צא עליה יבס קנאה וקמ"ל דקנאה קנין גמור מדאורייתא ולא הוי כביאת שן לשע דקתי בההיא משנה (גדה מה.) דהתם לא קנה אלא מדרבנן כדלאמרנין (שם) עשו ביאת זן תשע כמאמר בגדול דממעטינן לה מדאורייתא דפרק ארבע מיתות (פסאדרין דף נב.) ודפרק קמא דקידושין (דף יט.) מאשר ינאף את אשת איש פרט לאשת קטן וקשה דצפ' זן סורר (פסאדרין סט.) דייק מינה שהולכין דדיני נפשות אחר הרוב דאי לא אולנין ייחוש דלמא אילונית היא ודעתמ' דהכי לא קדיש ולהאי פירושא דקאי אאס צא עליה יבס אמאי פריך ייחוש דלמא דעתמ' דהכי לא קדיש היינו אחיו הראשון וינטרך לומר והאי נמי דעתמ' דהכי לא יבס ה"ל למיפרך טפי ייחוש דלמא דעתמ' דהכי קדיש אחיו הראשון דשוב אינה אשת יבס או ה"ל להקשות כסתם ייחוש דלמא אילונית היא ובכל ענין זין אדעתמ' דהכי קדיש אחיו הראשון או לא קדיש אינה אשת יבס וי"ל דנקט אדעתמ' דהכי לא קדיש משום דמסיפא נמי צעי למיפרך ואס צא עליה אחד מכל העריות כו' דמרישא היה יודע דמני' לשנוי מאי חייבין דקתי קרבן כדמשיני ליה ופריך לה מומתין קמתי ומכא זה הקשה בתחלה ומשיני דקבלה עליוה פירוש כסיפא אכל כרישא לעולם ז"ל מ' מאי חייבין דקתי קרבן דהתם לא מהני מידי מנה שקבלה עילוה כדפירשנו ויב"ז"ה פירש דלאנטרין וחייב עליה משום אשת איש דאי לאו דקמתי לה הוה מוקמינן ואס צא עליה אחד מכל העריות דוקא דעריות ולא כבהמה אכל השתא דקמתי וחייב עליה משום אשת איש והוא הדין כל העריות מו לא אינטרין סיפא אלא משום בהמה ומכא זה דייק דפרק ד' מיתות (שם דף נה.) דכל העריות אפילו בהמה תדע דכסיפא גבי זן תשע קמתי כל העריות שבתורה מומתין על ידו ואפילו הכי קמתי ונסקלת בהמה על ידו אלמא לא הוי בהמה בכלל כל העריות: **נשאת לבנה אובלת בתרומה**. אכל פחותה מנת ג' כיון דלאו צת ביאה היא לא צדיק לה * ואיכא למנשא למספון א, וגם חזר ומשלחה לצית אביה ולהכי לא אכלה: **דהני**

יש חופה לפסולות. כהן גדול שהכניס אלמנה בת כהן לחופה ולא בא עליה ומעיקרה נמי לא קידשה אפילו הכי פסלה ממתומה דכי נשא דחופה ככניסת בעילה דמיא: **ומודה לי אבא**. משום דקשיש מיניה קרי ליה אבא כמו לשון נשאי ורבי: **הואיל ואין לה ביאה**. אין ביאתה פוסלתה ממתומת אביה אין חופה לפסולות ושמואל אמר אין חופה לפסולות אמר שמואל ומודה לי אבא בתינוקת פחותה מבת שלש שנים ויום אחד הואיל ואין לה ביאה אין לה חופה אמר רבא אף אגן נמי תנינא ^בבת שלש שנים ויום אחד מתקדשת בביאה יואם בא עליה יבם קנאה י'וחיבין עליה משום אשת איש י'וממטמאה את בועלה למבוא משכב תחתון כעליון י'נשאת לכהן אוכלת בתרומה י'בא עליה אחד מכל הפסולין פסלה בת שלש שנים ויום אחד הוא דמפסלה בביאה מפסלה בחופה הא פחותה מבת שלש שנים ויום אחד דלא מפסלה בביאה לא מפסלה נמי בחופה שמע מינה אמר רמי בר חמא יש חופה לפסולות באנו למחלווקת רבי מאיר ורבי אלעזר ורבי שמעון

לרבי **לרב** דמיירי בחופה שאחר הקידושין ורמי בר חמא דקאמר דיש חופה לפסולות זלמו למחלוקת כו' פליגי אדרב ושמואל ואתא למימר דליתיה לרב דפסל לכו'לי עלמא וליתא דשמואל דאמר לכו'לי עלמא לא פסלה אלא כי היכי דפליגי בקידושין ה"ג פליגי בחופה כן זריך לפרש לפי שיטת הקונטרס ב) ולא רצה לפרש דאיירי בחופה שאחר הקידושין דא"כ לא מני' שמואל למימר לכו'לי עלמא לא פסלה דהא פסולה וקיימא משעת קידושין לר' מאיר ואין לפרש בחופה שאחר קידושין וכגון שלא היה הפסול כשעת קידושין כגון שנעשה פלוט דכא אחר הקידושין או כגון גדול שקידש קטנה וצגרה תחתיו לפירוש ר"י (שם ד"ה מהו) וממאי דאמר בהערל (לקמן עה.) דאפי' לרבי יוחנן דמוקי דמתניתין דאס לא ידעה אפילו כר"מ משמע דוקא כגשואה שכבר אכלה אבל ארוסה רמי בר חמא ר'הא דהתם צבת ישראל מיירי שריאה אכלת אלא מחמו ולכך לא תתחיל לאכול על ידי נישואין פסולין אבל בת כהן לכהן איכא למימר כיון דאכלה מקודם אכלת נמי לאחר שנפצע אלא מקסבר נמי לארקי' בארוסה שכבר נשואה כהבעת זמן רבועים ראשונה וכו' יוחנן דאמר איכא דכבר אכלה דלא מפסלא משום שימור ביאה פסולה לר"מ דדוחק להעמיד פלוגתא כמשנה ראשונה ועוד דמשמע דאיירי רב ושמואל כפסולות דמתני' אלמנה לכהן גדול גרושה וחלו'ה לכהן הדיוט וקשיא לר"י על פירוש הקונטרס דלישנא דקאמר רמי בר חמא לר"מ דאמר קידושין פסלי חופה נמי פסלה משמע דאיירי בחופה שאחר קידושין דאי בחופה בלא כסף הא חופה נמי קידושין היא ולא הוה ליה למימר סתם קידושין אלא כסף ושטר ועוד הקשה ר"ת דלפירוש הקונטרס אמו רב ושמואל דלא כהלכה דלא קיימא לן כרב הונא מדאמר זריש קידושין (דף ג. א. וס.) מניינא דרישא למעוטי חופה ולרב הונא דאמר חופה קונה למעוטי מאי קאמר נמי בגמרא התם (דף ה.) ורב הונא כסף באישות לא אשכחן כו' משמע דאין הלכה כמותו ועוד הקשה ה"ר י"ט מיוני דלשמואל דאמר אין חופה לפסולות אבל לכשרות יש חופה אפומאי הא רב הונא יליך דחופה קונה מהלך השוה לכסף ושטר וקשיא דהשתא איכא למפרך מה לאכד השוה כפי קוני' כפסולות תאמר בחופה שאחר שנפלמד שקונה אף קונה כפסולות (דף עב.) ואי גוונא שייבא פירכא כדאשכחן דפרק קמא דמנחות (דף א.) גבי טריפה לגבוה וצבצא קמא (דף מ.) גבי שור האינטרדין ואין לומר דלא חשיבא פירכא משום דחופה כפסולות אינה קרויה חופה דמכל מקום פירכא היא כדפריך התם מה לכסף שכן פודין זו הקדשות ומעשר שני תאמר דביאה כו' ונראה לר"י כפירוש ר"ת דבחופה שאחר קידושין איירי רב ושמואל ואנתאלמנה או נתגרשה דמתניתין קיימי רב אמר יש חופה לפסולות ואס נתאלמנו או נתגרשו מן האידידוסי' דכשרות אפילו לר"מ והא דלא קבעי ליה אמתניתין דנתאלמנו או נתגרשו משום דאלפולוגתא דר"מ ור"א ור"ש קיימא והא דאמר רמי בר חמא לרבי מאיר דאמר קידושין פסלי ה"פ כיון שמחמיר כל כך דאפי' בקידושין לא אכלה כמו כן חמירי בחופה כגמיאלמנה או נתגרשה שמהלך לעולם וכו' ולפירוש נמי רמי בר חמא פליג אדרב ושמואל: **אמר** רשומאל' ומודה כו' אמרי' **אבא**. לא כמו שפירש כגונטרס לשון כשיבות אלא לא הוי כביאת שן רב דפירש דבעי' אלא דלאמרנין כצרכות (דף מ.) אילו מיירו ארדליא וגוחליא לאבא ורב כהנא דלמנר (שם דף כ.) דמי פומיה דאבא דכלא טעיס דבשילא ובראשי'ה בגו (חולין קלג.) נמי אמר מאן ריש סידרא צבצל אמר ליה אבא אריכא וקאת קשיא על רב כהנא שהיה תלמידו של רב היאך היה קורא לרב בשמו ובחלק (פסאדרין ק.) אמר מפני מה נענש גחוי מפני שקרא רבו בשמו ושמו' משום דרב כהנא תלמיד חזר דרב הוה דלאמרנין דפרק אחד דיני ממונות (שם לו.) כגון רב כהנא ורב אסי דלגמריה דרב הוו זריי' ולכשריה דרב לא הוו זריי' ובסוף צבא קמא (דף קפ.) נמי אמר דשיייה רבי יוחנן כל ספיקי דהוו ליה: **ו' וחייבינן ע'יה משום אשת איש**. פירוש אס קבל בה אביה קידושין ותימה דלמאי אינטרין למתני דמסיפא משעינן לה דקתי ואס צא עליה אחד מכל העריות מומתין על ידה ואשת איש בכלל כדמוכח דפרק זן סורר ומורה (פסאדרין דף סט. וס.) ואפילו בהמה בכלל כדמוכח דפרק ארבע מיתות (שם נה.) וס.) כשמעתא דתתלה קולן ונראה לר"י דקאי ואס צא עליה יבס קנאה וקמ"ל דקנאה קנין גמור מדאורייתא ולא הוי כביאת שן לשע דקתי בההיא משנה (גדה מה.) דהתם לא קנה אלא מדרבנן כדלאמרנין (שם) עשו ביאת זן תשע כמאמר בגדול דממעטינן לה מדאורייתא דפרק ארבע מיתות (פסאדרין דף נב.) ודפרק קמא דקידושין (דף יט.) מאשר ינאף את אשת איש פרט לאשת קטן וקשה דצפ' זן סורר (פסאדרין סט.) דייק מינה שהולכין דדיני נפשות אחר הרוב דאי לא אולנין ייחוש דלמא אילונית היא ודעתמ' דהכי לא קדיש ולהאי פירושא דקאי אאס צא עליה יבס אמאי פריך ייחוש דלמא דעתמ' דהכי לא קדיש היינו אחיו הראשון וינטרך לומר והאי נמי דעתמ' דהכי לא יבס ה"ל למיפרך טפי ייחוש דלמא דעתמ' דהכי קדיש אחיו הראשון דשוב אינה אשת יבס או ה"ל להקשות כסתם ייחוש דלמא אילונית היא ובכל ענין זין אדעתמ' דהכי קדיש אחיו הראשון או לא קדיש אינה אשת יבס וי"ל דנקט אדעתמ' דהכי לא קדיש משום דמסיפא נמי צעי למיפרך ואס צא עליה אחד מכל העריות כו' דמרישא היה יודע דמני' לשנוי מאי חייבין דקתי קרבן כדמשיני ליה ופריך לה מומתין קמתי ומכא זה הקשה בתחלה ומשיני דקבלה עליוה פירוש כסיפא אכל כרישא לעולם ז"ל מ' מאי חייבין דקתי קרבן דהתם לא מהני מידי מנה שקבלה עילוה כדפירשנו ויב"ז"ה פירש דלאנטרין וחייב עליה משום אשת איש דאי לאו דקמתי לה הוה מוקמינן ואס צא עליה אחד מכל העריות דוקא דעריות ולא כבהמה אכל השתא דקמתי וחייב עליה משום אשת איש והוא הדין כל העריות מו לא אינטרין סיפא אלא משום בהמה ומכא זה דייק דפרק ד' מיתות (שם דף נה.) דכל העריות אפילו בהמה תדע דכסיפא גבי זן תשע קמתי כל העריות שבתורה מומתין על ידו ואפילו הכי קמתי ונסקלת בהמה על ידו אלמא לא הוי בהמה בכלל כל העריות: **נשאת לבנה אובלת בתרומה**. אכל פחותה מנת ג' כיון דלאו צת ביאה היא לא צדיק לה * ואיכא למנשא למספון א, וגם חזר ומשלחה לצית אביה ולהכי לא אכלה: **דהני**

לרבי **לרב** דמיירי בחופה שאחר הקידושין ורמי בר חמא דקאמר דיש חופה לפסולות זלמו למח